

ZAWIADOMIENIE O PODEJRZENIU: PROBLEMY KARNEJ REGLAMENTACJI PROCESOWEJ

Artykuł identyfikuje obszary problemowe karnej reglamentacji procesowej w postaci zawiadomienia o podejrzeniu powiadomienia rozporządzenia podejrzenia. Wniesione zostały propozycje poprawy standardów Kodeksu postępowania karnego Ukrainy.

Słowa kluczowe: udowadnianie, poprawa ustawodawstwa, podejrzenie, wręczenie zawiadomienia, organ prowadzący postępowanie przygotowawcze.

A REPORT IS ABOUT SUSPICION: PROBLEMS OF CRIMINAL JUDICIAL REGULATION

Identified problematic issues of the criminal procedure regulation notice of suspicion. Suggestions for improvement of the norms of the CPC of Ukraine.

Key words: evidence, improvement of legislation, suspicion, notification, pre-trial investigation body.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПІДОЗРУ: ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОЇ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ

Визначено проблемні питання кримінальної процесуальної регламентації повідомлення про підозру. Висловлено пропозиції щодо удосконалення норм КПК України.

Ключові слова: доказування, удосконалення законодавства, підозра, вручення повідомлення, орган досудового розслідування.

З прийняття у 2012 році Кримінального процесуального кодексу України [1] необхідним є наукове дослідження більшості інститутів з метою узагальнення практики застосування, вироблення пропозицій щодо удосконалення процесуальної діяльності та їх врахування у законодавстві.

Особливо актуальним, свідченням чому є тривалі дискусії науковців та практичних працівників, є питання кримінальної процесуальної регламентації інституту повідомлення про підозру. Адже повідомлення про підозру є одним із найбільш важливих та ключових актів на стадії досудового розслідування [2; 3]. Й процес доказування в кримінальному провадженні здійснюється саме для того, щоб процесуальними засобами підтвердити або спростувати винуватість особи у вчиненні кримінального правопорушення й забезпечити притягнення її до кримінальної відповідальності, яка розпочинається саме з моменту повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення (п. 14 ч. 1 ст. 3 КПК України). Адже щомісячно близько 19,5 тис. осіб притягується до кримінальної відповідальності.

O. Tatarov
profesor katedry
wymiaru
sprawiedliwości
Narodowego
Uniwersytetu
im. Tarasa Szewczenki w
Kijowie
doktor nauk prawnych
Zasłużony Prawnik
Ukrainy
(m. Kijów, Ukraina)

*** D. Mirkowets**
docent katedry nauk
publicznoprawnych
Uniwersytetu Wiedzy
Współczesnej
doktor nauk prawnych
(m. Kijów, Ukraina)

До того ж початок перебігу строку на досудовому розслідуванні, як вірно вказує О. Банчук, визначається моментом «офіційного повідомлення особі компетентним органом державної влади про наявність припущення про те, що цією особою вчинене кримінально каране правопорушення» [4, С. 8].

Актуальність зазначених питань підтверджується значною кількістю публікацій і думок науковців та практичних працівників. Так, вказані питання досліджували О.В. Баганець, В.Т. Маляренко О.М.Овчаренко, М.А. Погорецький, Л.Д. Удалова, О.В. Фараон, В.І. Фаринник та інші. Проте, як свідчить практика, однозначної позиції й досі не вироблено, що призводить до різного тлумачення стороною обвинувачення та судами окремих норм КПК. Саме це дає можливість стверджувати про необхідність комплексного аналізу даної проблематики та розробки пропозицій для врахування в удосконаленні кримінального процесуального законодавства України.

Найбільш гострою є дискусія щодо можливих способів повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, адже норми КПК України вказану діяльність регламентують неоднозначно.

Згідно з ч. 1 ст. 42 КПК підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276 – 279 КПК, повідомлено про підозру, або особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення. При цьому, ч. 1 ст. 276 КПК визначає, що повідомлення про підозру здійснюється в порядку, передбаченому ст. 278 КПК, відповідно до норм якої письмове повідомлення про підозру вручається в день його складення слідчим або прокурором, а у випадку неможливості такого вручення – у спосіб, передбачений КПК для вручення повідомлень.

Повідомлення у кримінальному провадженні здійснюється у випадках, передбачених КПК, у порядку, передбаченому главою 11, за винятком положень щодо змісту повідомлення та наслідків неприбуття особи (ч. 3 ст. 111 КПК).

Водночас, ст. 135 КПК вказаної вище глави («Виклик слідчим, прокурором, судовий виклик і привід») визначено, що особа викликається до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду шляхом: вручення повістки про виклик; надіслання її поштою; електронною поштою; факсимільним зв'язком; здійснення виклику по телефону; здійснення виклику телеграмою.

У разі тимчасової відсутності особи за місцем проживання повістка для передачі їй вручається під розписку: дорослому члену сім'ї особи чи іншій особі, яка з нею проживає; житлово-експлуатаційній організації за місцем проживання особи; адміністрації за місцем її роботи (ч. 2 ст. 135 КПК).

Повістка про виклик може вручатися особі працівником органу зв'язку, працівником правоохоронного органу, слідчим, прокурором, а також секретарем судового засідання, якщо таке вручення здійснюється в приміщенні суду (ч. 6 ст. 135 КПК).

Таким чином, на випадок неможливості безпосереднього вручення слідчим повідомлення про підозру особі в день його складання, КПК містить низку бланкетних норм, які зрештою відсилають до загального порядку, встановленого для виклику слідчим, прокурором, судового виклику у кримінальному провадженні. Такий порядок не вимагає обов'язкового вручення повідомлень персонально особі, щодо якої воно складене.

До того ж, як зазначається окремими науковцями, у разі неможливості безпосереднього вручення письмового повідомлення про підозру зазначеній у ньому особі, слідчий або прокурор повинні використовувати інші способи, передбачені КПК для вручення повідомлень [5, С. 698], проте перевагу віддати саме безпосередньому врученню повідомлення про підозру [6, С. 466].

При цьому, виникає питання щодо доцільності необхідності належного підтвердження отримання особою повідомлення про підозру або ознайомлення з її змістом іншим шляхом. Адже, якщо положення глави 11 КПК визначають порядок здійснення повідомлення про підозру особі, то для підтвердження отримання повідомлення про підозру в будь-якому випадку мають бути проведені дії, визначені ст. 136 КПК (без вчинення, яких повідомлення фактично не вважається здійсненим).

В свою чергу, автори науково-практичного коментаря до КПК України, розкриваючи зміст ст. 278 КПК, вказують, що вручення повідомлення про підозру повинно здійснюватись прокурором, слідчим або іншою уповноваженою особою безпосередньо, оскільки правова норма передбачає саме вручення, а не передачу. Систематичне й буквальне тлумачення цих норм свідчить, що у спосіб, передбачений главою 11 КПК, здійснюється не вручення повідомлення про підозру особі, якій в даний момент не можливо зробити таке вручення, а виклик для слідчого чи прокурора для вручення повідомлення шляхом надання повістки про виклик, надсилання її поштою, електронною поштою.

Водночас, досить часто виникають ситуації, коли «запідозрена» особа на виклики не з'являється без поважних причин, навмисно уникає одержання повідомлення про підозру та унеможливає проведення багатьох слідчих дій, які вимагають участі підозрюваного. В цьому разі до такої особи не може бути застосовано привід, тобто примусове супроводження до місця її виклику, оскільки відповідно до ч. 3 ст. 140 КПК привід може бути застосований до підозрюваного, обвинуваченого або свідка, а ця особа ще не набула офіційного статусу підозрюваного, обвинуваченого чи свідка. Єдино правильним у такій ситуації автори коментаря вважають обрання стосовно підозрюваної особи, котра ухиляється від явки, на підставі ухвали слідчого судді тимчасового запобіжного заходу у вигляді затримання (ч. 2 ст. 176 КПК), оскільки така особа переховується від органів досудового розслідування, перешкоджає кримінальному провадженню (п.п. 1 і 4 ч. 1 ст. 177 КПК) [7, С. 608-609].

Повністю з таким підходом не можна погодитися. Адже, відповідно до ч. 2 ст. 176 КПК затримання особи застосовується з підстав та в порядку, визначеному КПК, тобто у відповідності до норм § 2 глави 18 (при затриманні особи без ухвали слідчого судді, суду) та ст.ст. 187-192 КПК (при затриманні підозрюваного на підставі ухвали слідчого судді про дозвіл на затримання з метою приводу). Таким чином, порядку затримання особи на підставі ухвали слідчого судді без набуття нею процесуального статусу підозрюваного КПК України не передбачено.

При цьому, як свідчить аналіз слідчо-судової практики, непоодинокими є випадки “набуття статусу підозрюваного” з моменту направлення повідомлення про підозру поштою. Адже, у відповідності до ст.ст. 280-281 КПК України у розшук можна оголосити лише підозрюваного. Таким чином, без визначення порядку повідомлення особі про підозру, у випадках неможливості безпосереднього його вручення фактично неможливо оголосити розшук.

З іншої сторони, безпідставні висновки сторони обвинувачення та суду про набуття особою статусу підозрюваного можуть стати однією з причин незаконного обмеження її прав та законних інтересів, як-от – накладення арешту на майно особи без визначеного процесуального статусу як на майно «підозрюваного». До того ж практика свідчить, що в деяких випадках сторона обвинувачення “не бажає” встановлювати місце перебування особи (направлення повісток за адресою, де особа тривалий час не проживає, складання формальних рапортів про відсутність особи за місцем проживання, винесення постанови

про оголошення особи в розшук відразу ж після направлення особі повістки про виклик тощо), для того щоб не ускладнювати процес доказування.

Зокрема, відповідно до роз'яснення Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 07.02.2014 щодо осіб, які не є підозрюваними (яким у порядку, передбаченому ст. ст. 276 – 279 КПК, повідомлено про підозру, або яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення), обвинуваченими (особа, обвинувальний акт щодо якої передано до суду в порядку, передбаченому ст. 291 КПК) або особами, які в силу закону несуть цивільну відповідальність за шкоду, завдану діями підозрюваного, обвинуваченого або неосудної особи, яка вчинила суспільно небезпечне діяння, не може бути прийнято ухвалу про арешт майна. Враховуючи наведене, навіть якщо у слідчого судді є достатні підстави вважати, що певною особою було вчинено кримінальне правопорушення, він не має повноважень накладати арешт на майно особи, яка не є підозрюваним.

У зв'язку з цим, потребує невідкладного вирішення питання про відповідність вимогам КПК України направлення слідчим повідомлення про підозру особи у вчиненні кримінального правопорушення засобами поштового зв'язку. У вказаному контексті, необхідно чітко визначити й конкретний момент, з якого особа набуває статусу підозрюваного у кримінальному провадженні (з моменту направлення їй повідомлення про підозру засобами поштового зв'язку чи з моменту фактичного вручення поштового відправлення з повідомленням про підозру?).

Системний аналіз положень КПК України, дозволяє стверджувати, що направлення особі повідомлення про підозру засобами поштового зв'язку відповідатиме вимогам КПК та вважатиметься неналежним способом такого повідомлення лише у випадку вручення такого поштового відправлення особисто (безпосередньо) підозрюваному. Навряд логічною буде точка зору щодо зміни процесуального статусу особи у кримінальному провадженні, якщо повідомлення про підозру було направлено їй засобами поштового зв'язку, але не було вручене адресату з якихось причин (для прикладу, повернуте відправнику у зв'язку з закінченням строку зберігання на поштовому відділенні або відмовою адресата від його отримання).

Таким чином, повідомлення про підозру повинно вважатися здійсненим (а особа вважатиметься такою, що набула статусу підозрюваного) з моменту вручення поштового відправлення, а не з моменту відправлення такого повідомлення слідчим.

Відповідно, факт підтвердження отримання особою повідомлення про підозру або ознайомлення з її змістом іншим шляхом є необхідним для набуття такою особою процесуального статусу підозрюваного, а порядок, передбачений ч. 1 ст. 136 КПК України, повністю поширюється при повідомленні особі про підозру (у випадку неможливості такого вручення в день його складення слідчим або прокурором).

Разом з тим, враховуючи роль та значення повідомлення особі про підозру, здійснення такого повідомлення може вважатися належним лише у тому разі, якщо спосіб повідомлення дозволяє зафіксувати на матеріальних носіях інформації дотримання слідчим/прокурором змісту повідомлення (ст. 277 КПК), встановити особу, яка отримала повідомлення, пересвідчитися у повноті роз'яснення прав та обов'язків підозрюваного.

Зважаючи на це, особа не може набувати статусу підозрюваного, у разі направлення їй слідчим повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення: електронною поштою, факсимільним зв'язком, по телефону, повідомлення телеграмою.

Водночас, виникає питання щодо відповідності вимогам КПК України вручення повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення під розписку

дорослому члену сім'ї особи чи іншій особі, яка з нею проживає; житлово-експлуатаційній організації за місцем проживання особи; адміністрації за місцем роботи особи.

На наш погляд, письмове повідомлення про підозру можуть вручити також й інші особи, але в подальшому факт вручення повідомлення про підозру (відомостей про особу, якій воно вручено) має бути зафіксовано у ході розслідування (наприклад, у ході проведення допиту свідка). Особа ж набуває статусу підозрюваного лише після фактичного вручення їй повідомлення про підозру.

Сама вимога персонального вручення повідомлення про підозру зумовлює значні проблеми у практичній діяльності. Адже, для повідомлення про підозру сторона обвинувачення повинна фактично встановити точне місцезнаходження особи та здійснити особисте вручення повідомлення про підозру особі, або зафіксувати її відмову від такого отримання шляхом власноручного запису про відмову або відеозапису такої відмови, що практично неможливо при переховуванні такої особи від органів розслідування. У зв'язку з цим, можливим є внесення змін до КПК в частині визначення можливості оголошення в розшук особи, відносно якої складено повідомлення про підозру, а також застосування щодо неї затримання з метою приводу на підставі ухвали слідчого судді.

До речі, у проекті Закону України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини» (реєстраційний №4448а від 08.08.2014) передбачено, що підозрюваним є також особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений КПК для вручення повідомлень [11]. Однак знову ж таки, конкретні способи здійснення такого «вручення» законопроектом не передбачаються.

Не визначено КПК й процесуальної форми повідомлення про підозру. Рішення слідчого/прокурора приймаються у формі постанови. Постанова виноситься у випадках, передбачених КПК, а також коли слідчий, прокурор визнає це за необхідне (ч. 3 ст. 110 КПК). Виключенням з цього є обвинувальний акт (процесуальне рішення, яким прокурор висуває обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення і яким завершується досудове розслідування). Жодної мови про повідомлення про підозру у даному випадку не йдеться. До речі, аналогічно виникає питання щодо необхідності оформлення початку досудового розслідування.

Слід погодитися, що повідомлення про підозру фактично є процесуальним рішенням, яке приймається прокурором або слідчим за погодженням з прокурором на підставі зібраних доказів у ході досудового провадження та у якому формулюється підозра конкретній особі у вчиненні кримінального правопорушення (правопорушень) до закінчення досудового розслідування [8, С. 355].

Саме тому, на нашу думку, рішення про повідомлення про підозру повинно оформлюватися також у вигляді постанови. До того ж фактично зміст письмового повідомлення про підозру відповідає вимогам, що висувалися до постанов про притягнення як обвинуваченого в КПК (1960 року) [9, С. 8].

Проблемним є й питання моменту повідомлення про підозру особам по кримінальним провадженням (справам) розпочатим до введення в дію КПК (2012 року). Так, якщо за результатами розгляду кримінальної справи відповідно до КПК (1960 року) [10] суд постановив рішення про повернення її прокурору для проведення додаткового розслідування, таке розслідування відповідно до п. 12 розділу XI «Перехідні положення» КПК (2012 року) має проводитися в порядку і строки, визначені КПК (2012 року).

У таких випадках відомості про кримінальну справу вносяться до ЄРДР, але при цьому повністю невизначеним є статус обвинуваченого по справі. Згідно ст. 42 КПК така особа ще не є підозрюваним, відповідно строки досудового розслідування не «відраховуються» (ст. 219 КПК).

Таким чином, якщо обвинуваченому за «старими» нормами КПК не буде повідомлено про підозру, то розслідування може тривати скільки завгодно, оскільки конкретні строки у такому випадку КПК не передбачені. Крім того, обвинувачений не буде мати права навіть оскаржити таку бездіяльність слідчого, оскільки він взагалі не входить до кола осіб, які відповідно до ст. 303 КПК мають право на судові оскарження.

Саме тому, вказане питання повинно бути чітко регламентовано. На наш погляд, усім особам, які притягувалися в якості обвинувачених за КПК (1960 року), після повернення справ на додаткове розслідування автоматично повинна бути повідомлена підозра у вчиненні кримінального правопорушення. В подальшому проводиться повне, всебічне та неупереджене розслідування у строки визначенні ст. 219 КПК України й при невстановленні доказів для доведення винуватості в суді та вичерпанні можливостей для їх отримання – приймається рішення про закриття на підставі п. 3 ч. 1 ст. 284 КПК України.

В практиці досить частими є випадки заявлення стороною захисту клопотань про уточнення підозри у зв'язку з нечіткими формулюваннями у повідомленні про підозру. Згідно зі ст. 220 КПК України такі клопотання повинні розглядатися в строк не більше трьох днів й прийматися відповідні рішення. За більшістю з них прокурорами відмовляється в задоволенні у зв'язку з відсутністю в КПК чіткої вимоги щодо необхідності уточнення повідомлення про підозру. Зазначене, як і неможливість оскарження повідомлення про підозру, не сприяє стороні захисту в реалізації своїх прав.

Водночас, в деяких випадках слідчі судді взагалі, розглядаючи скаргу на бездіяльність, подану у порядку ст. 303 КПК, своїм рішенням зобов'язують сторону обвинувачення прийняти рішення в частині підозри окремої особи. Так, слідчий суддя Печерського райсуду м. Києва, розглядаючи скаргу захисників в інтересах підозрюваного Ш., на стадії досудового розслідування зобов'язав прокурора закрити кримінальне провадження у зв'язку з невстановленням достатніх доказів для доведення винуватості підозрюваного [12]. На нашу думку вказана практика суперечить сутності КПК.

Таким чином, незважаючи на позитивний досвід реалізації норм КПК, окремі питання повідомлення про підозру залишаються не до кінця вирішеними і потребують розроблення законодавчих норм з урахуванням як наукових напрацювань, так і практичних потреб.

Література:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квітня 2012 року // *Голос України*. – 2012. – № 90-91 від 19.05.2012.
2. Фараон О.В. Процесуальна форма письмового повідомлення про підозру у кримінальному провадженні / О.В. Фараон // *Науковий вісник Харківського національного університету*. – Вип. 1. – Т. 8. – 2014. – С. 204-207.
3. Фараон О.В. Вручення повідомлення про підозру / О.В. Фараон // *Національний юридичний журнал: теорія та практика*. – 2014 (травень). – С. 114-118.
4. Банчук О. Розумний строк розгляду справи у суді: європейські стандарти та українські реалії // *Адвокат*. – 2005. – N 11 (62). – С. 7 – 10.

5. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар : у 2 т. Т. 1 / О.М. Бандурка, Є.М. Блажівський, Є.П. Бурдоль та ін. ; за заг. ред. В.Я. Тація, В.П. Пшонки, А.В. Портнова. – Х. : Право, 2012. – 768 с.
6. Кримінальний процес : підручник / [Грошевий Ю. М., Тацій В. Я., Туманянц А. Р. та ін.] ; за ред. В. Я.Тація, Ю.М. Грошевого, О. В. Капліної, О. Г. Шило. – Х. : Право, 2013 – 824 с.
7. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / За заг. ред. проф. В.Г. Гончаренка, В.Т. Нора, М.Є. Шумила. – К.: Юстініан, 2012, - С. 608-609.
8. Юрченко Л.В. Повідомлення про підозру: новела кримінального процесуального законодавства України //Збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції «Актуальні проблеми публічного та приватного права». 03 жовтня 2012 року. .[Текст] / Класичний приватний університет. – Запоріжжя: КПУ, 2012. – С. 355-357.
9. Татаров О.Ю. Закінчення досудового розслідування складанням обвинувального акта: проблеми та шляхи їх розв'язання / О.Ю. Татаров / Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. – 2012. – N2. – С.124-134.
10. Кримінально-процесуальний кодекс України від 28 груд. 1960 р. № 1001-05 // Відомості Верховної Ради (ВВР) УРСР. — 1961. — № 2. — Ст. 15.
11. Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини: проект Закону України (реєстраційний №4448а від 08.08.2014).- електронний ресурс:
http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=51914
12. Прецедент имени Шепелевой. Теперь судьи могут закрывать дела на стадии досудебного следствия.- електронний ресурс:
<http://ukranews.com/ru/article/2014/09/29/634>

A REPORT IS ABOUT SUSPICION: PROBLEMS OF CRIMINAL JUDICIAL REGULATION

O. TATAROV, D. MIRKOVIC

With the adoption in 2012 of the new Criminal procedural code of Ukraine [1] necessary is the scientific study of most of the institutions with the aim of collecting practices, development of proposals on improvement of the procedural activities and their accounting legislation.

Particularly relevant, evidenced by lengthy discussions of scientists and practical workers, there are questions of criminal procedural regulation of the Institute of the indictment. Because the notice is one of the most important and key acts at the stage of pre-trial investigation [2; 3]. And the process of proof in criminal proceedings is to ensure that procedural means to confirm or disprove the guilt of the person committing a criminal offence and to ensure criminal responsibility, which begins with the date of the notice to the person on suspicion of committing a criminal offence (p. 14 hours 1 item 3 of the CPC of Ukraine). Because every month, approximately 19.5 thousand persons subject to criminal liability.

Besides the beginning of the period at the pre-trial investigation, as correctly indicates A. Banchuk, is determined by the time of official notification to the person by the competent authority of the state authorities about the presence of the assumption that this person committed a criminal offence" [4, p. 8].

The relevance of these issues by the substantial number of publications and opinions of scientists and practical workers. So, the questions explored Century A. Bahanets, C. T. Malyarenko O. M. Ovcharenko, M. A. pohoretsky, L. D. Udalova, A. C. Pharaoh, V. I. Farynnyk and others. However, as practice shows, unambiguous position and still not worked out, which leads to different interpretation by the prosecution and the courts of certain provisions of the CPC. This gives an opportunity to assert the need for a comprehensive analysis of this problem and develop proposals for considering the improvement of the criminal procedural legislation of Ukraine.

The most acute is a discussion on possible ways to notify the person on suspicion of committing a criminal offence, because the norms of the CPC of Ukraine regulating these activities is ambiguous.

According to h 1 tbsp. 42 of the code of criminal procedure, the suspect is the person in the manner prescribed by articles 276 - 279 of the criminal procedure code reported is suspected, or a person who is detained on suspicion of committing a criminal offence. In this case, h 1 tbsp. 276 of the code specifies that the notice is carried out in the manner prescribed Art. 278 of the code of criminal procedure, according to the norms which written notice of the suspected awarded on the day of its execution by the investigator or public Prosecutor, and in case of impossibility of the service in the manner provided by CPC for delivery notification.

The message in criminal proceedings carried out in the cases provided for in the code of criminal procedure, in accordance with Chapter 11, except for the provisions regarding the content and implications of no-show face (including 3 tbsp. 111 of the CPC).

However, Art. 135 of the code of criminal procedure of the above Chapter ("Call investigator, Prosecutor, court challenge and opportunity") establishes that a person is called to the investigator, Prosecutor, investigative judge of the court by: summons on call; sending the mail; electronic mail; facsimile; making a call on the phone; the call telegram.

In case of temporary absence of persons by place of residence agenda for the transmission on a receipt given: an adult family member of the person or another person, which it resides; housing organization at the place of residence of the person; the administration at his place of work (including 2 tbsp. 135 of the code of criminal procedure).

The summons may be awarded to a person by an employee of the authority, communication, employee of a law enforcement Agency, investigator, Prosecutor and the clerk of the court, if such delivery is carried out in the premises of the court (including 6 senior 135 of the code of criminal procedure).

Thus, in case of the impossibility of direct delivery by the investigator reports of a suspected person on the day of its execution, the code contains a number of blanket rules that ultimately refer to General order to call the investigator, Prosecutor, court challenge in criminal proceedings. This procedure does not require delivery of the message personally to the person in respect of which it is composed.

Moreover, as noted individual scientists, in case of impossibility of direct delivery of written notice of the charges to the listed person, the investigator or the Prosecutor must use other methods provided by CPC for delivery of messages [5, p. 698], but we prefer to give it immediate notice of suspected [6, p. 466].

Thus, the question arises on whether the necessary confirmation of receipt by the person notice of the charges or introduce content in another way. After all, if the provisions of Chapter 11 of the code of criminal procedure govern the procedure of reports of suspected person, to acknowledge receipt of the notification of suspicion in any case must be carried out the actions

defined in Art. 136 of the criminal procedure code (without making that the message is not considered to be implemented).

In turn, the authors of the scientific-practical commentary to the criminal procedure code of Ukraine, revealing the contents of Art. 278 of the code of criminal procedure, indicate that the presentation of the indictment should be carried out by the Prosecutor, the investigator or other authorized person directly, because the law provides for its delivery and not the transmission. Systematic and literal interpretation of these rules shows that in the manner provided by Chapter 11 of the code of criminal procedure, is not notice of the suspected person, which is not currently possible to make such delivery, and the challenge for the investigator or the Prosecutor for the delivery of the notice by providing the agenda of the call, the direction it by mail, e-mail.

At the same time, quite often there are situations when "suspected" the person on the call does not appear without reasonable excuse, intentionally avoids notified of the suspicion and makes it impossible for many investigative actions, requiring the participation of the suspect. In this case, to such person may not be applied to the actuator, that is, forced submission to her call, because according to Art. 140 CPC actuator can be applied to the suspect, accused or witness, and that person has not yet received the official status of a suspect, defendant or witness. The only right in this situation, the authors of the review consider the election of the suspected person refuses to appear, on the basis of a decision of an investigating judge of the provisional measure in the form of detention (including Art. 176 of the criminal procedure code), because such person is hiding from the bodies of pre-trial investigation, prevents criminal proceedings (PP 1 and 4 h 1 Art. 177 CPC) [7, p. 608-609].

Completely with this approach, we cannot agree. In fact, according to Art. 176 CPC detention of a person applied on the grounds and in the manner specified in the code of criminal procedure, i.e. in accordance with the rules of § 2 of Chapter 18 (when the detention of a person without the decision of the investigating judge, court) and Art. Art. 187-192 the code of criminal procedure (arrest a suspect on the basis of the decision of the investigative judge's resolution on the detention order. Thus, the order of detention of persons on the basis of a decision of an investigating judge without acquiring procedural status of suspected criminal procedure code of Ukraine does not provide.

In this case, as shown by the analysis of investigative and judicial practice, there are cases of "acquired the status of a suspect from the moment of notification of suspected mail. In fact, in accordance with Art. Art. 280-281 code of criminal procedure in the investigation can only be declared a suspect. Thus, without specifying a procedure for notifying the person of the suspect in cases of impossibility of direct delivery is virtually impossible to announce wanted.

On the other hand, baseless conclusions of the prosecution and the court about the acquisition by a person of the status of a suspect may be one of the reasons illegal limitation of its rights and legitimate interests, namely the seizure of the property of a person without certain procedural status as the property of "suspect". Moreover, practice shows that in some cases the prosecution is "not willing" to establish the place of residence of the person (napravleniya agendas at the address where the person for a long time does not live, drafting formal reports about the absence of persons by place of residence of the judgment declaring the person is wanted immediately after sending the agenda of the call, and so on), in order not to complicate the process of proof.

In particular, according to the explanation of the High specialized court of Ukraine for civil and criminal cases from 07.02.2014 in respect of persons who are not suspects (which in the order provided Art. Art. 276 - 279 of the criminal procedure code reported suspected or detained on suspicion of committing a criminal offence), the accused (person, the indictment in respect of

which transferred to the court in the manner provided Art. 291 of the code of criminal procedure) or persons who, in virtue of the law shall bear civil liability for harm caused by the actions of the suspect, accused or incapacitated person who has committed a socially dangerous act, cannot be decided on foreclosure. Given the above, even if the judge has reasonable grounds to believe that a specific person has committed a criminal offence, he has no authority to impose a lien on the property of a person who is not a suspect.

In this regard, requires immediate solutions to the issue of compliance with the requirements of the code of criminal procedure the investigator reports of suspected persons in criminal offence by post. In this context, it is necessary to clearly define the specific point at which a person acquires the status of a suspect in criminal proceedings (from the date of his notification of suspicion by post or from the moment of actual delivery postage notification of suspicion?).

System analysis of the provisions of the code of criminal procedure, allows to assert that the direction of the face of the indictment mail services will meet the requirements of the code of criminal procedure and will be considered inappropriate way such messages only in case of delivery of this postage personally (directly) to the suspect. Probably would be logical point of view regarding the procedural status of the individual in criminal proceedings, if the notice was sent to him by mail, but was not delivered to the addressee by some reason (for example, returned to the sender in connection with the expiration at the post office or the waiver recipient from receiving it).

Thus, the notice shall be deemed delivered (and the person will be considered as such, which has acquired the status of a suspect) when delivered by mail, and not from the moment of such notification by the investigator.

Accordingly, confirmation of receipt by the person notice of the charges or introduce content another way is required for the acquisition by such person of the procedural status of a suspect, and the procedure required hours 1 tbsp. 136 of the code of criminal procedure, applies when the message to the person on suspicion (in case of impossibility of the service on the day of its execution by the investigator or public Prosecutor).

However, given the role and importance of the message to a person on suspicion, the implementation of such communication may be deemed appropriate only if the notification method allows you to lock on a tangible media compliance investigator/Prosecutor message content (article 277 of the criminal procedure code), to set the person receiving the message to verify a complete clarification of the rights and obligations of the suspect.

Despite this, the person may not acquire the status of a suspect, if sent to him by the investigator reports of suspicion of committing a criminal offence: by email, by facsimile, by telephone, notice by telegram.

However, the question arises regarding compliance with the code of criminal procedure of notification on suspicion of committing a criminal offence under the signature of adult family member of the person or another person, which it resides; housing organization at the place of residence of the person; the administration at the place of work persons.

In our opinion, written notice of the suspected may serve the other person, but in the future, the fact of presenting the indictment (information about the person to whom it is given) shall be recorded in the investigation (for example, during the interrogation of a witness). The same person acquires the status of a suspect only after the actual handing her the indictment.

The requirement of the personal notice of the suspected causes significant problems in practice. After all, to report suspected the prosecution is actually to establish the exact location of a person and to make personal delivery of notice of the suspected person, or to commit it to a

waiver of such receipt by a handwritten account of refusal or video of such a failure, which is virtually impossible with the harboring of such person from police agencies. In this regard, it is possible amendments to the code of criminal procedure in part determine whether the ad in the wanted persons in respect of whom composed the notice, as well as use against her detention with the purpose of the actuator on the basis of a decision of an investigating judge.

By the way, the draft Law of Ukraine "On amendments to the criminal and criminal procedural codes of Ukraine concerning the inevitability of punishment for certain crimes against the national security, public safety and corruption crimes (registration No. a from 08.08.2014) provides that the suspect is the person against whom the composed message on suspicion, but it is not given to him due to failure to identify the location of the entity, however, taken for delivery in the manner prescribed by the code of criminal procedure for the delivery of messages [11]. But again, the specific ways to implement such a "presentation" the bill does not provide.

Undefined PDA and procedural form of the indictment. The decision of the investigator/Prosecutor accepted in the form of a judgment. The resolution is passed in the cases stipulated by the code of criminal procedure, as well as when the investigator, the Prosecutor considers it necessary (including 3 tbsp. 110 code of criminal procedure). The exception to this is the indictment (procedural decision that the Prosecutor brings charges of committing a criminal offence and which completes the preliminary investigation). No question about the indictment in this case we are not talking. Incidentally, similarly to the question about the necessity of registration of the beginning of the pre-trial investigation.

One should agree that the notice is actually a procedural decision which is taken by the Prosecutor or investigator in consultation with the Prosecutor on the basis of the evidence collected during pre-trial proceedings and in which formulated the suspected person in committing a criminal offence (offences) before the end of the pre-trial investigation [8, S. 355].

That is why, in our opinion, the decision on notification of suspicion should be made in the form of a resolution. Besides the actual content of written notice of the charges correspond to the requirements made to the regulations of attraction as accused in the criminal procedure code (1960) [9, P. 8].

The problem is the question of the date of notification of suspected persons in criminal proceedings (cases) commenced prior to the enactment of the CPC (2012). So, if the outcome of the criminal proceedings under the criminal procedure code (1960) [10] the court ruled that the decision to return it to the Prosecutor for further investigation, such investigation in accordance with p. 12 section XI, "Transitional provisions" of the code of criminal procedure (2012) should be conducted in the manner and time specified CPC (2012).

In such cases, information about a criminal case shall be entered in EGR, but it is completely uncertain is the status of the accused in the case. According to Art. 42 of the code of criminal procedure, such person is not a suspect, respectively pretrial investigation "deducted" (article 219 of the criminal procedure code).

Thus, if the accused according to "old" norms of the code of criminal procedure will not be informed of the suspicion that the investigation can last indefinitely, because the specific terms in this case, the code of criminal procedure is not provided. In addition, the defendant will not have the right to appeal such inaction of the investigator, because it generally is not included in the list of persons who according to Art. 303 of the code of criminal procedure have the right to judicial appeal.

That is why specified must be clearly regulated. In our opinion, all persons who were involved as defendants in the criminal procedure code (1960), after returning for additional investigation should automatically be informed of the suspicion of committing a criminal offence.

In the future, is a full, thorough and impartial investigation in terms of the definition of Art. 219 of the criminal procedure code of Ukraine and Postanovlenie evidence to prove guilt in court and exhaustion of opportunities for them to get the decision is made to close based on p. 3 hours 1 tbsp. 284 of the criminal procedure code of Ukraine.

In practice, quite frequent are cases of statements by the defense motions for clarification of suspicion due to unclear wording in the notice of suspicion. According 220 Art. code of criminal procedure such petitions shall be considered within a period not exceeding three days and take appropriate decisions. For most of them prosecutors refused in satisfaction with the absence in the code of criminal procedure clear requirements about the need to clarify the indictment. Specified as the inability to appeal against the indictment, is not conducive to the defense of their rights.

At the same time, in some cases, the investigating judge at all, considering a complaint against inaction, given in order of Art. 303 criminal procedure code, your solution require the prosecution to take a decision on the part of the suspected individuals. So, the investigative judge of the Pechersk district court of Kyiv, considering the complaint defenders in the interests of the suspect W., at the stage of pretrial investigation, ordered the Prosecutor to close criminal proceedings in connection with the failure to find sufficient evidence to prove the guilt of the suspect [12]. In our opinion this practice is contrary to the essence of the PDA.

Thus, despite the positive experience of the implementation of the norms of the code of criminal procedure, the individual issues of the notice have not been fully resolved and require the development of legislation with regard to scientific research and practical needs.

References:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квітня 2012 року // *Голос України*. – 2012. – № 90-91 від 19.05.2012.
2. Фараон О.В. Процесуальна форма письмового повідомлення про підозру у кримінальному провадженні / О.В. Фараон // *Науковий вісник Харківського національного університету*. – Вип. 1. – Т. 8. – 2014. – С. 204-207.
3. Фараон О.В. Вручення повідомлення про підозру / О.В. Фараон // *Національний юридичний журнал: теорія та практика*. – 2014 (травень). – С. 114-118.
4. Банчук О. Розумний строк розгляду справи у суді: європейські стандарти та українські реалії // *Адвокат*. – 2005. – N 11 (62). – С. 7 – 10.
5. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар : у 2 т. Т. 1 / О.М. Бандурка, Є.М. Блажівський, Є.П. Бурдоль та ін. ; за заг. ред. В.Я. Тація, В.П. Пшонки, А.В. Портнова. – Х. : Право, 2012. – 768 с.
6. Кримінальний процес : підручник / [Грошевий Ю. М., Тацій В. Я., Туманянц А. Р. та ін.] ; за ред. В. Я.Тація, Ю.М. Грошевого, О. В. Капліної, О. Г. Шило. – Х. : Право, 2013 – 824 с.
7. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / За заг. ред. проф. В.Г. Гончаренка, В.Т. Нора, М.Є. Шумила. – К.: Юстініан, 2012, - С. 608-609.
8. Юрченко Л.В. Повідомлення про підозру: новела кримінального процесуального законодавства України // *Збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції «Актуальні проблеми публічного та приватного права»*. 03 жовтня 2012 року. [Текст] / Класичний приватний університет. – Запоріжжя: КПУ, 2012. – С. 355-357.

9. Татаров О.Ю. Закінчення досудового розслідування складанням обвинувального акта: проблеми та шляхи їх розв'язання / О.Ю. Татаров / Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. – 2012. – №2. – С.124-134.

10. Кримінально-процесуальний кодекс України від 28 груд. 1960 р. № 1001-05 // Відомості Верховної Ради (ВВР) УРСР. — 1961. — № 2. — Ст. 15.

11. Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини: проект Закону України (реєстраційний №4448а від 08.08.2014).- електронний ресурс:

http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=51914

12. Прецедент имени Шепелевой. Теперь судьи могут закрывать дела на стадии досудебного следствия.- електронний ресурс:

<http://ukranews.com/ru/article/2014/09/29/634>